

Huisarts als dierenarts

Het is al even geleden, maar het zit nog vers in mijn geheugen. Het is zondag. Ik rijd met spoed samen met mijn zus en haar benauwde kat Grumpie richting de dienstdoende dierenarts. Het is dertig minuten rijden en ik zit bijna zonder benzine. Grumpie is onrustig en benauwd. Ik moet tanken om niet onderweg stil te staan. Aan de kassa van het tankstation zie ik het handgebaar van mijn zus. Grumpie is overleden.

Machteloos en gefrustreerd bel ik de dierenarts. Ik ben huisarts en heb een tas vol met spoedmedicatie. Had ik Grumpie kunnen redden? Bij benauwdheid door hartfalen had ik mogelijk wat plasmedicatie kunnen inspuiten, maar waar dan en hoeveel dan? De dierenarts vind het een creatieve gedachte, maar Grumpie was al zodanig slecht, dat overlijden waarschijnlijk op korte termijn toch had plaatsgevonden.

Het is zaterdagavond. Ik ben vrij en ik word in paniek gebeld door een van mijn doktersassistentes. Haar hond, een Golden Retriever, is gisteren geopereerd aan een gezwel in zijn buik en een paar hechtingen zijn nu losgelaten. De dierenkliniek is niet te bereiken.

„André, wil jij alsjeblieft de wond weer dichthechten”, vraagt mijn assistente bijna bedelend. Impulsief, met de ervaring van Grumpie in mijn gedachten zeg ik 'ja natuurlijk, kom maar!'. Maar dan realiseer ik me waar ik eigenlijk ja tegen heb gezegd. Ga ik zo direct de huid van een hond hechten? Hoe dan? Op de keukentafel dan maar en meerdere mensen zullen hem moeten vasthouden. Ik heb gelukkig een hechtsetje in mijn artsenkoffer. Er gaat van alles door mijn hoofd. Ga ik eerst verdoven? Hoe zorg ik ervoor dat ik niet gebeten word?

De Golden Retriever, Sam, komt kwispelend aanwandelen als ik de voordeur open doe. De assistente is samen met haar moeder. Er is geen verdoving nodig, vertellen ze mij.

Sam wordt op zijn zij op de tafel gelegd. Hij lijkt het gelukkig prima te vinden. De stemmen van de assistente en haar moeder houden hem rustig. De wondranden van de verse operatie wijken inderdaad flink. Het lukt me om vier hechtingen te zetten. Sam staat snel weer op zijn poten. Natuurlijk een zeer blij assistente. „Een geslaagde ingreep en wat een avontuur”, denk ik lachend als ik in mijn stoel plof. Maar toch houd ik het liever bij mensen.

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan-zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant. De beschreven voorvallen berusten op waarheid. Genoemde personen zijn fictief.

